

μίαν διάλυσιν hypoulyte double d'or et de soude. ἥ τις ἀφαιρεῖ τὸν ἀπρόσβλητον διαμεινάντα ἰωδοῦχον ἄργυρον καὶ ὑποἰωδοῦχον, ὅστις εὐρίσκεται μεμιγμένος, οὕτως εἰπεῖν, πρὸς τὰ μόρια τοῦ ὑδραργύρου τὰ ἐπὶ τοῦ ἀργύρου προσκολληθέντα. Ἡ εἰκὼν μετὰ τὴν τελευταίαν ταύτην πράξιν εἶναι πλήρης. Ὁ χρυσὸς εἰς μὲν τὸ μέρος τοῦ καθαροῦ μεινάντος ἀργύρου, ὡς ἐκ τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ ἰωδοῦχου, ἀποτελεῖ τὴν σκιάν, εἰς δὲ τὸ τοῦ ἐνωθέντος μετὰ τοῦ ὑδραργύρου καὶ ἀποτελέσαντος ἀμάλγαμα παρέχει τὴν στερεώτητα καὶ τὸ ὠραῖον ὡς ἐκ τοῦ κράματος ὅπερ παράγει καὶ τοῦ ὄγκου.

Τὸν Daguerreotype προσεπάθησαν νὰ ἐφαρμόσωσι καὶ εἰς τὴν ἀνατομίαν ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχον, καθότι ἡ φωτογραφία ὅταν μὲν πρόκειται περὶ προσφάτων πτωμάτων δὲν δύναται ν' ἀναπαραγάγῃ τὰ κυριώτερα μέρη τῶν ἰσθῶν ὡς ἐκ τῆς ἀνανακλάσεως, τῆς ἡμιδιαφανείας τοῦ χρώματος, ὅταν δὲ πρόκειται περὶ παλαιῶν τότε εἶναι ἀκριβεστέρᾳ τῆς λιθογραφίας. Ἄλλ' ὡς πρὸς τὰ ὅστα, τὰ κατακλυσμαῖα, τὸ ὄστρακὸδερμα, κτλ. κατόρθωσαν νὰ λάβωσι σχέδια ἀρκούντως ἐπιτυχῆ. Ἐν τούτοις ἂν κατὰ τὴν ἀπόπειραν ταύτην δὲν ἀπέβησαν τόσῳ εὐτυχεῖς, εἰς τὰς μικροσκοπικὰς φωτογραφίσεις ὅμως κύνόησαν αὐτοὺς ἡ τύχη περισσύτερον. Κατὰ πρώτην φοράν τῷ 1842—1843 ἔφερον εἰς μέσον τὴν μικροσκοπικὴν φωτογραφίαν ὁ Donné καὶ ὁ Joucault, οἵτινες ἐδημοσίευσαν καὶ πίνακα κατὰ τὸ 1845 τοῦ εἶδους τούτου τοῦ Daguerreotype. Ἄλλὰ δὲν ἱκανοποιήθη ὁ ἐπιστημονικὸς κύσμος ἐκ τούτων ὡς φαίνεται, διὸ βραδύτερον βλέπομεν τὸν Salmon καὶ Garnier φέροντας εἰς μέσον νέον τρόπον μικροσκοπικῆς φωτογραφίας, εἰς τὴν ἐπὶ πλακῶν ἰωδοῦχου ὀρειχάλκου λήψιν σχεδίων συνιστάμενον, αἵτινες δι' ἀπλῆς ἐντὸς ἀζωτικοῦ ὀξέος ἐμβαπτίσεως ἔδιδον τὰς προσηκουσὰς εἰκόνας. Καὶ ἐν τούτοις οὐδὲν τῶν φωτογραφικῶν τούτων εἰδῶν ἤλθεν εἰς κοινὴν χρῆσιν προπάντων μὲν διὰ φυσικοὺς λόγους, οἵτινες συγκεχημένην καθιστῶσι τὴν φωτογραφίαν ἄλλωστε δὲ καὶ διὰ τὸ μὴ εὐώνον αὐτῶν.